

Máš krásné oči, když pláčeš, nevěsto...

Tamara Ludvová

Tamara Ludvová

Máš krásné oči, když pláčeš, nevěsto

aneb

Jeden život, jedné ženy

Tamara Ludvová

**MÁŠ KRÁSNÉ OČI, KDYŽ PLÁČEŠ,
NEVĚSTO**

aneb

Jeden život,

Jedné ženy

Tribun EU

2012

Tamara Ludvová

Máš krásné oči, když pláčeš, nevěsto

© Tamara Ludvová

Máš krásné oči,

když pláčeš

- nevěsto!

*Příběh podle skutečné události jedné slečny, posléze
mladé paní, matky i babičky.
Je plný slz, neštěstí i lásky.
R. Tamová.*

Obsah

ÚVOD.....	8
ČÁST PRVNÍ.....	9
Slzy a láska.....	9
Nebránila jsem se ani „jako“.....	16
Máš krásné oči, když pláčeš.....	21
Krásná Marie.....	29
Zasloužíš si víc.....	35
To nesmíš, kotě moje.....	42
Snad ta noc za to stála.....	50
Naše tajemství.....	61
Tomáš nebo Pavel???	70
Sama, ale šťastná.....	79
ČÁST DRUHÁ.....	89
Náplast na rány.....	89
Facka? Nebo argument?.....	93
Ukradené chvílky.....	98
Co teď? Co říct?.....	103
Překvapení.....	108
Nechtěl jsem být bez tebe.....	116
Láska a kamení.....	121
Komise!.....	126
Lásko, promiň.....	133
Maminko moje zlatá.....	137
ČÁST TŘETÍ.....	140
Svatba a smrt.....	140
Stýská se mi.....	145
Děti rozhodují!.....	149
Stěhování.....	155
Život nepřelstíš.....	160
<i>A jak je to dnes?</i>	167

ÚVOD.

Pojďte se se mnou vrátit do let kdy nám bylo sedmnáct, kdy svět měl růžový nádech a vše se zdálo jasné a krásné.

Příběh vás povede z let sedmdesátých až do dnešních dob.

Prostě příběh slečny, maminky i babičky.

Její lásky, útrapy, slzy radosti i zlosti, neštěstí i smrt.

XX

Sedmnáctiletá panenka co má život před sebou. Romantické představy o lásce a štěstí.

Taková jsem byla já, ale život potvůrka, smýšlel trochu jinak.

ČÁST PRVNÍ

Slzy a láska

Kapitola 1.

Celý týden vymýšlím, proč za ním nejít. Je to přeci jenom nafoukaný, ješitný číšník, který si myslí, že když má peníze, všichni si sednou na zadek. Přesně! To je něco pro mě. Ne a ne! Nesnáším tyhle typy, ale jak se ho zbavit? Tak dlouho jsem o tom přemýšlela, až mě dostala vlastní zvědavost a touha ho trochu pokořit. Přeci jenom tam pojedu, abych tu jeho ješitnost a domýšlivost trochu zkrouhla. Pochopitelně jsem šla za dámu.

Oblékla jsem si tmavě zelenou úzkou sukni, kombinovanou černým proužkem a světle zelenou lurexovou halenku. Zelená stuha se stříbrným vláknem v mých hnědých dlouhých vlasech to vyšperkovala k dokonalosti. Černé lodičky, kabelka na krku jemný zlatý řetízek a na zápěstí náramek. Nenápadně nalakované nehty a modré oči zvýrazněné černou linkou. I rtěnka odvedla dobrou práci.

Byla jsem spokojená

A tak jsem v pátek nastoupila do autobusu.

Cíl cesty-malé městečko s nevelikým krásným hotýlkem. Tak tady „můj“ číšník pracoval. Chodím okolo hotelu, prohlížím si ho velkými přízemními výlohami a začínám mít pěknou trému.

Nevím proč, ale svírá se mi žaludek a probíhá mnou divné nepochopitelné chvění. Právě ve chvíli kdy jsem se odhodlala vstoupit, vyběhl ven číšník se slovy:

„Dobrý večer, slečno, jste očekávána, prosím následujte mne.“

Trochu mě to zaskočilo, ale jenom jsem kývla a šla za ním.

Šli jsme přes krásnou, honosnou recepci, která ústila jedním směrem do restaurace a druhým na hotelové pokoje. Číšník mi v recepci bere kabát a ukazuje směrem k restauraci. Otvírá velké prosklené dveře a uvádí mě ke stolu.

Všechny stoly jsou pokryty ubrusy s jemně laděnou kostkou. Jen jeden stůl má sněhobílý ubrus a na něm kytici rudých růží. Podotýkám, že sehnat růže v lednu musel být nadlidský výkon.

Sedám si ke stolu a začínám mít divné tušení: „Proboha, kam jsem se to dostala a kde vůbec ten můj věčně otravující nápadník je?“

Najednou, ani nevím jak, stál přede mnou usměvavý, v padnoucím smokinku a s neposlušnými vlnami na hlavě. Se slovy:

„Ahoj lásko, hned se ti budu věnovat,“ mi políbil ruku a čelo. Postavil přede mě sklenku svařeného vína a odkráčel zkasírovat vedlejší stůl. Nevím, kde se to v něm vzalo, ale pohyboval se po place jak ryba ve vodě. Vyzářovalo z něj nepopsatelné charisma a šarm. A mně začalo nějak divně tlouct srdíčko.

Po chvíli se ke mně vrátil, položil na stůl klíče od pokoje a mile bez domýšlivého tonu řekl:

„Jsi určitě po cestě unavená, běž si na pokoj odpočinout, pak tě vyzvednu a můžeme si jít zatančit.“

„Dobře, mně to vyhovuje,“ říkám, a hlavně si potřebuji udělat v sobě pořádek. Začínám mít v hlavě trochu rušno.

Opět přišel číšník, aby mě vyprovodil na pokoj (to mu nesťojím za to, aby mě vyprovodil sám?) Nevím proč, ale dělalo mi vlastně dobře, že se o mě stará jeho číšník, ale taky mi to trochu vadilo. Pokud to byla jeho hra, jak nebýt otravný nápadník, tak se mu to dařilo. Jenom nevím, jestli je to dobře pro mě.

Číšník mi otevřel dveře do pokoje, popřál pěknou zábavu a zmizel. Byl jako ze starého filmu. Bylo to příjemné, ten Pavel – tak se totiž ten otravný nápadník jmenuje – věděl moc dobře, co dělá. Byl o šest let starší, měl maturitu, nedodělanou vysokou a mně bylo pouhých sedmnáct. Pochopitelně jsem si myslela, že vím úplně vše. Opak byl pravdou.

Když jsem vstoupila do pokoje, zůstala jsem stát v němém úžasu. Na stole opět stála kytice růží, v rohu pokoje byl zrcadlový bar, ve kterém nebylo zapomenuto na nic. Stála tam láhev bílého i červeného vína, láhev whisky, sodovky a nechyběl ani sekt. Cigarety značky Kent, té samé značky zapalovač i čokoláda. Ke všemu patřičné skleničky, u kterých bych za normálních okolností ani nevěděla k čemu jsou.

Na posteli leželo poupátko z růže a já jsem stála uprostřed toho jako ve filmu a tekly mi slzy po tváři, které se ne a ne zastavit. Ještě nikdy jsem nic podobného neslyšela ani vyprávět, natož zažívat na vlastní kůži.

Najednou se ozvalo jemné zaklepání na dveře a po mém „dále“ přišli dva číšníci.

Jeden nesl obloženou studenou mísu věcmi, které jsem nikdy ani neviděla. Různé roládky, mini salámky, drůbeží růžičky zdobené kaviárem a zeleninou, kterou jsem neuměla

ani pojmenovat. Druhý číšník měl starodávný porcelánový ovál, na kterém byla zase masa všeho druhu obložená hranolkami, kroketami, brambory, rýží a dresinky, jejichž původ mi byl opravdu cizí. Položili to na stůl a s přáním dobré chuti odkráčeli. Já jsem opět uprostřed toho všeho nemohla zastavit slzy.

Snad to bylo štěstí, snad překvapení nebo okouzlení, nevím, ale začínala jsem v tom pěkně bruslit.

Sedla jsem si k tomu prostřenému stolu, bylo mi krásně i smutno. Věděla jsem, že pracuje, ale samotné mi na tom krásně vyzdobeném pokoji dobře nebylo. Jen mi tohle proskočilo myslí, s mírným zaklepáním se otevřely dveře a Pavel stál mezi nimi.

„Mohu s vámi, dámo, povečeřet?“ řekl s úsměvem jemu vlastním. Utíral mi slzičky z tváří a hloupě se zeptal:

„Tebe něco bolí? Není to něco, co bych mohl vyléčit?“ Vzal mě za ramena a dlouze mě políbil. Cítila jsem na sobě jeho ruce, které byly veliké a přitom jemné.

Projelo mnou chvění až do konečků prstů a hlavou mi blesklo jenom takové: „No nazdar, tohle nedopadne dobře.“

Usedli jsme, začali večeřet a já u toho poslouchala jak mi to sluší, že mám krásné oči, krásně voním atd...

Najednou se mi ten otravný ctitel začal zjevovat v úplně jiném světle. Ani jsem ho moc neposlouchala, jenom pozorovala a cítila, že mám v krku knedlík. Že snad ani nepromluví. Já, jinak výřečná až moc jsem si byla jistá, že je vidět jak se celá chvějí a toužím aby mě těma velkýma rukama opět obejmul. Ale ne! Jako kdyby tušil a hlavně věděl, že čekání je to nejhezčí,

a vzhledem k tomu, že on sám se načekal dost, dával mi to pěkně sežrat.

Po pár skleničkách vína mě vzal lehce okolo ramen se slovy:

„Mohli bychom si jít zatančit, ať si ten večer pěkně užiješ.“ Podal mi kabát a přitisknul mě k sobě. Ono zvláštní chvění bylo zase zpátky. Cítila jsem jak hořím, ale Pavel byl naprosto klidný a suverénní.

O pár bloků dál byla noční vinárna, kam se dalo za tři minuty dojít, ale ne! Na nás čekalo taxi, které muselo jet deset minut, aby se k oné vinárně dostalo, a tím dostával pomalu i mě. Taxikář běhal okolo auta jako čamrda, otvíral a zavíral dveře, jako kdyby onen bar navštívila sama královna. Taky jsem se tak cítila. Ale tím to pochopitelně všechno nekončilo.

U vchodu do vinárny se nás ujímá krásně oblečený uvaděč a odvádí nás ke stolu.

Už mě nepřekvapuje, že na stole je kytička, ale překvapuje mě jedna jediná překrásná orchidej. Nevím, kam až chce zajít, ale začíná se mi z toho všeho malinko točit hlava a to není dobře. Stůl je nějaký veliký a pokud dobře počítám, nejméně pro deset lidí. Začala hrát kapela všechny možné evergreeny a k našemu stolu se začali trousit lidi. Známý číšník, který mě uváděl, recepční, kuchař, prostě celý personál. Každému mě představil jako svoji dívku, kterou miluje a přeje si, aby každé její přání bylo pro tento večer splněno.

A to už jsem toho začínala mít akorát dost! Vadilo mi, jak lehce nade mnou získává převahu, a musela jsem s tím začít okamžitě něco dělat.

Už mi došlo, že sežene všechno možné i nemožné, a tak jsem přemýšlela, co by jen tak rychle nesehnal.

„Víš, pokud mi chceš splnit nějaké přání, miluji uzeného lososa a nejlépe z něj jednohubky, a ať je jich alespoň sto. Je nás tu přeci hodně.“ (Nebyl zrovna v téhle době snadno k sehnání.) Dlouze se na mě podíval pohledem, ze kterého jsem nevyčetla vůbec nic a vzdálil se.

Vyzval mě k tanci a to jsem se trochu zdráhala, i když tančím ráda. Bála jsem se, co se mnou zase udělají jeho ruce, ale šla jsem. Obávané přišlo. Pomalý tanec, polibek na krk, na vlasy a krásná něžná slůvka, která rozpalují do běla.

Třásla jsem se v jeho náruči a nešlo tomu zabránit. Cítil to a přitisknul mě pevněji.

Když jsme se vrátili ke stolu, zůstala jsem stát jak opařená, ale šťastná. Stůl byl přímo pokryt tácky a talíři s jednohubkami s uzeným lososem. Objala jsem ho jen tak, spokojeně, ale hlavně jsem na ně měla příšernou chuť.

No a co teď? Babo rad?

No, co asi myslíte? Vzdala jsem to. Nechala jsem se obdivovat, rozmazlovat, prostě jsem si to užívala jak to jen šlo.

Už začalo být mírně nad ránem když jsme se rozloučili a vydali se k hotelu. Odmítla jsem taxi, chtěla jsem jít do Pavla zavěšená s hlavou opřenou o jeho ramena a snít o tom, jak báječně začne náš vztah, náš příští den, naše láska. Zjistila jsem, že už ani víc zamilovaná být nemohu. Jak málo dívce stačí aby dokonale zblblá. Pár okázalých gest, pár překvapení, trochu šarmu v pravou chvíli a všechno je jinak.

S každým ránem přijde rozčarování, a to naše nebylo výjimkou.

Místo na hotelový pokoj jsme šli na pokoj pro personál, který už nebyl v patře a s krásným barem, ale v suterénu se skříní, postelí a nočním stolkem. Ale nic to neměnilo na tom, že milování, které tento zvláštní den zakončilo, bylo úžasné. Po velice krátkém spánku mě vzbudila vůně kávy a smažených vajíček, polibek na čelo, na krk, na vlasy a slůvka:

„Miláčku, kotě moje, už je čas.“ Za hodinku mi ujížděl autobus domů k rodičům a já najednou nevěděla, co budu dělat.

Chtěla jsem být pořád s ním, ale z domu mě jen tak nepustí. Rodiče byli hodní, ale přísní... Vůbec jsem netušila, jak moc jsme oba zamilovaní a co vše to přinese. Kolik šťastných chvil, utrpení, bolesti a intrik budu muset překonat.

Nebránila jsem se ani „jako“...

Kapitola 2

Překážky se začaly hrnout. Jako první pochopitelně mí rodiče. Neustále jsem poslouchala: „Je pro tebe starý! Má nevhodné zaměstnání! Nemáš hotovou školu!“ A protože má zamilovanost byla silnější a chtěla jsem být co nejvíc s ním, začala v mém životě trochu revoluce.

Pavla přeložili do krajského města kde jsme oba bydleli, a tak spád událostí na sebe nedal dlouho čekat.

Přerušila jsem školu a šla se učit na servírku, chodila jsem domů pozdě, a to rodiče nemohli překousnout. Tak jsem si začala hledat podnájem a od rodičů se s velkým křikem odstěhovala v domnění, že teď konečně pro mě začne opravdový ráj, neboť on je ten pravý. Ale zase to tak nebylo. Takže začneme pěkně opět od začátku.

Našla jsem příjemný podnájem na okraji města u milé paní Jarušky, které utekl manžel do Švýcarska. Tím pádem zůstala v malém pěkném domečku sama s bratrem a pro mě zůstal v patře volný, prostorný pokoj.

Pokojíku dominovala veliká prosklená knihovna plná knih.

Před ní kulatý stůl se dvěma křesly a stojací lampou.

Na druhé straně veliká váleňka, na kterou by se vešlo snad pět lidí a nad ní opět police plné knih.

Koberec s květinovými vzory dával pokoji starodávný vzhled a útulnost. Úplně v rohu byla kamna, vedle kterých stála skříňka s nejdůležitějšími kuchyňskými potřebami. Vzala jsem si pouze pár nejn nutnějších věcí na sebe a s tvrdohlavostí sobě vlastní jsem nepřijala od nikoho žádnou pomoc.

Ani od Pavla. Chtěla jsem mu dokázat, že peníze, auto, zkrátka nic mě neovlivní v tom, abych zůstala jen sama sebou.